

tendre el territori, quines circumstàncies porten la gent a fer segons què. Més enllà d'esbrinar què ha passat, he volgut enfocar la investigació als motius. Per què hi ha hagut un crim, un mort.

Per què aquesta atmosfera de novel·la negra amb la Guerra Civil Espanyola de rerefons?

Penso que va ser el fet que jo soc de Barcelona i allà, de la guerra se'n parla molt poc. És una cosa molt oblidada. I ho dic jo, que el meu avi va lluitar a la batalla de l'Ebre i m'ha explicat cosetes. I, en canvi, quan vaig venir a viure a Arnes, em vaig adonar que la guerra civil estava molt present a tot arreu. No només en converses. Està present en el paisatge, per exemple.

El poble vell de Corbera d'Ebre?

També. Però quan vas cap a Gandesa, veus la Serra de Pàndols i la de Cavalls; o per entrar a Tortosa passes pel riu i tens el monument, que encara està aquí i això que fa anys i panys que s'està intentant treure. El va erigir Franco per commemorar els 25 anys del triomf a la batalla de l'Ebre.

I que els tortosins van votar no treure'l.

Sí i en aquell moment se'ls va titllar de franquistes i de moltes coses més. Però he de dir en favor dels tortosins que la gent que va anar a votar va ser un 10 o un 15% de la població. I a més a més, es tracta d'un monument que no el va posar l'Ajuntament, sinó l'Estat i jo crec que qui hauria de tenir potestat per decidir si es treu o no és l'Estat.

A la novel·la hi ha un debat sobre si reobrir o no les ferides del passat. Vostè què creu?

Personalment, crec que s'han de remoure. És un fet que està present també a nivell de l'Estat espanyol. Què fem amb la memòria històrica? Què fem amb les fosses? La meua opinió és que s'ha de saber què va passar, sigui del bàndol que sigui, i l'única manera és remoure, esbrinar i destapar fosses.

Arribarà un moment en què aquests pobles oblidaran?

Suposo que sí, però no en l'immediat. En primer lloc, la polarització política que tenim en aquest país, en Catalunya i Espanya, ja ve de l'època de la guerra, dels començaments del segle XX. Les dues Espanyas de Machado segueixen aquí i en pobles com Arnes, el veïnatge sap perfectament qui va fer què durant la guerra. Sempre hi ha algun greuge i a les converses sempre surt alguna cosa. Aquesta memòria dels fets que ha patit cada família de forma particular no acaba de marxar. I a més a més, a la guerra va haver-hi greuges per totes bandes. Excessos de la CNT i la FAI i després, del règim de Franco i tota la

“

«La novel·la és també una mica d'homenatge a les Terres de l'Ebre i m'agradaria que fos una manera de donar-les a conèixer»

dictadura posterior. Suposo que algun dia es farà net, però ha de passar alguna generació més.

La víctima és un alemany ecologista en una època en què aquí no se'n parlava.

És així. En aquest territori hi ha molts alemanys, belgues i francesos que amb els anys van anar comprant finques que eren molt barates i masos mig abandonats i que els van anar arreglant amb un esperit de viure d'una altra manera, més natural. Ells van aportar també aquesta consciència ecològica. És un tipus de personatge real que existeix i que encara està per aquí.

Narrar des d'una veu masculina, ha estat molt difícil?

No. M'he sentit còmoda. L'Elíades és una mica el meu alter ego, en moltes coses ens semblen, com per exemple en la fotografia, que a mi també m'agrada molt. I a l'hora de bellugar un personatge que havia d'investigar en l'Espanya profunda dels anys 70, no veia a una dona. Un personatge femení podria ser molt agosarat i interessant, però jo prevalia molt la credibilitat. Penso que la Susi, ella pel seu compte, no hagués pogut fer el que ha fet l'Elíades. Ni des de l'amistat amb el policia, ni amb els pagesos.

Vostè és de Barcelona, però utilitza la llengua ebrencà.

És també un tema de credibilitat. El resultat és que els lectors de per aquí han trobat que els hi resultava molt fàcil fer-se la idea d'uns personatges del territori. La llengua que he fet servir és com jo sento que parlen. He tirat una mica de gramàtica, d'expressions locals i d'alguns castellanismes que també s'usen. Als diàlegs, cada personatge parla a la seva manera. En aquest sentit, la novel·la és una mica d'homenatge a les Terres de l'Ebre i m'agradaria que fos una manera de donar-les a conèixer.

Una altra de les reflexions és si marxar o quedar-se quan esclata un conflicte. Què triaria?

Doncs amb la situació d'Ucraïna hi tornes a pensar i sempre em plantejo si em quedaria o marxaria. I és una pregunta a la qual no he trobat resposta.